

2. søndag efter Helligtrekonger – 1. tekstrække

Nygårdskirken 19. januar 2025, kl. 14

Tekst: Johannesevangeliet 2, 1-11

Salmer: 402; 29: 22; 319; 137, v.6; 14

Gud – fyld os op med tro, håb og kærlighed. Amen.

Hvid januar. Et modtræk imod den alkohol, der truer med styre alt, ødelægge alt. I Nygårdskirken har vi altid brugt alkoholfri druesaft i nadveren, så børn og svage sjæle kan være med. For svage sjæle er vi alle: Det er jo derfor vi kommer i kirke! Vi kommer her og søger Guds hjælp, fordi vores egen dømmekraft og viljestyrke ikke slår til. Og med særligt eftertryk beder vi: *Led os ikke ind i fristelse men fri os fra det onde!* Her kan vi hvile os lidt i Guds barmhjertighed og åbne os for det, Gud kan - det, vi *ikke* kan: Gud kan skabe liv, hvor vi kun ser død. Skabe glæde og skønhed, hvor vi kun ser håbløshed. Skabe vin, hvor vi kun ser vand. Guds kærlighed er som himlen, der hvælver sig højt over os – så vi retter ryggen lidt, bliver lidt lettere om hjertet: Vi får lov at se alt i Guds perspektiv – og det får os til at tro igen! Håbe igen! Alle os med det svage håb – med den lille tro, vi kommer her. Og vi

2. søndag efter Helligtrekonger – 1. tekstrække

gør det med tøven: Vi tør knapt sætte ord på vores tro - vi frygter, at den bliver misbrugt hvis den bliver synlig. For omkring os bliver tro opfattet som en trussel på linje med alkohol: En magt, der fratager individet dets kritiske fornuft, radikaliserer folk til at gå i hellig krig – eller omvendt gør os til passive ofre for undertrykkelse. Tro regnes for blind naivitet. Og så *er* tro dog lige det modsatte: Tro er mod til at se sin egen svage sjæl i øjnene og indse, at man har brug for hjælp. Kun i troen og håbet er der liv og fred; det ved I fra jer selv: En god relation til andre – det får man ikke ved at tage magten og styre rundt med dem, men ved tillidsfuldt at række hånden ud til dem, tro dem på deres glatte ansigt. Liv og fællesskab kommer kun af tro og tillid. Nej, det der gør os blinde er *mistroen*: Når vi fortvivler fordi der er krig og ondskab og sygdom overalt. Når vi ikke tør stole på det gode i andre. Så kan vi ikke se nye muligheder. Medierne gør os blinde – vores dårlige erfaringer gør os blinde. Ligesom skafferer ved den fest, Jesus var med til. Han så kun bøvl og skuffelser: *Selvfølgelig* var der købt for lidt ind – *selvfølgelig* var folk grådige – *selvfølgelig* var værten dum og fattede ikke, at det

2. søndag efter Helligtrekonger – 1. tekstrække

drejer sig om at snyde folk og spise dem af med skodvin, når de alligevel ikke længere kan smage forskel. Skafferen frygtede det værste om alt og alle. Og vi *er* generelt *sådan*; vores hjerne er udviklet til at forestille sig det værste. Mistro er en simpel overlevelsesstrategi, der sætter os i stand til at tage vores forholdsregler, afbøde katastrofer og forbedre levevilkår. Men mistro følges med frygt og uro. Og derfor kom Jesus til Jordan - for at overvælde os med alt det, der i vores mistro hedder, at det er *for godt til at være sandt!* Jesus kommer med hvile og fred til os svage og bange: Han skaber vand om til vin i enhver forstand – han kalder på vores håb og tro ved at hælde en overflødighed af barmhjertighed og overbærenhed på os! Ufortjent kærlighed – ja nemlig: At *blive troet* på, på sit glatte ansigt – lige så utilstrækkelig og mistroisk som man er! I den kærlighed ser vi Guds *milde* ansigt – og så at tør vi bede, vi svage sjæle: Gud, alt det gode er sluppet alt for hurtigt op for os – så kom og fyld vores hjerter op med alt godt fra Dig! *Ære være Faderen og Sønnen og Helligånden, som det var i begyndelsen, således også nu og altid og i al evighed. Amen.*